

Reactie ANVR

op de internet consultatie (aug. 2010) van het Ministerie van Economische Zaken als voorbereiding op een wijziging van de Wet Handhaving Consumentenbescherming.

Vraag

Wat is uw algemene standpunt voor de voorgenomen wijziging van Wet handhaving consumentenbescherming?

Wat is uw standpunt over de specifieke onderdelen van de aanpassing?

Antwoord:

ANVR sluit zich wat betreft het algemene commentaar aan bij de reactie van VNO-NCW en MKB-Nederland.

Meer specifiek voor de reisbranche roept het voorstel om enkele additionele handhavingsbevoegdheden voor de Consumentenautoriteit te creëren (bindende aanwijzingsbevoegdheid, informatiebevoegdheid, waarschuwingfunctie) bij de ANVR twee reacties op.

Ten eerste staat de ANVR niet negatief tegenover het voorstel de CA bindende aanwijzingen te geven m.b.t. de wetshandhaving, omdat er momenteel m.b.t. de handhaving van de bepalingen in de Wet op de Reisovereenkomst (art. 7:500 e.v. BW) via de bijzondere verzoekschriftprocedure weinig slagkracht van de CA uitgaat. Het betreft hier met name het handhaven van de verplichting van art. 7:512 BW (de aanbieder van een pakketreis moet voorzien in een adequate financiële garantieregeling) waarop de ANVR sterk heeft aangedrongen en eigen acties jegens overtreders met de CA afstemt.

De CA kan het Gerechtshof in Den Haag vragen om te bevelen dat een overtreding wordt gestaakt. Hierbij kan de rechter ook een dwangsom opleggen. Dit blijkt in de praktijk een omslachtige, tijdrovende en ook kostbare (landsadvocaat) procedure. Hierdoor blijven vele zij het kleine overtreders ongemoeid. Deze beconcurreren het bonafide deel van de branche hierdoor oneerlijk (zonder kosten van deze garantie) terwijl deze overtreders de consument niet de wettelijk vereiste bescherming bieden (garantie vooruitbetaalde reissom, garantie repatriëring).

Ten tweede is er bij de ANVR enige zorg m.b.t. de voorgestelde aanwijzingsbevoegdheid die het mogelijk maakt voor de CA om een concrete gedragslijn voor te schrijven met gedragsvoorschriften voor de betreffende ondernemer, met name waar het gaat om de gevolgen voor de positie van (bijzondere) reclamecodes. De voor de ANVR belangrijke Reclamecode Reisaanbiedingen wordt hierdoor geraakt, de CA kan dan de norm stellen. Dit vraagt om terughoudendheid en voorzichtigheid aan de kant van de CA. Hier stelt zich de principiële vraag of de CA als toezichthouder óók degene moet zijn die de wet uitlegt door open normen zelf te gaan invullen met "aanwijzingen".

Wij gaan er bij de uitoefening van deze specifieke bevoegdheid van uit dat bestaande overeenkomsten, zoals die tussen EZ en de SRC, ten volle worden gerespecteerd, zodat ook de relatie tussen (de handhaving van) wetgeving en zelfregulering ongewijzigd blijft.

T.a.v. deze voorgestelde specifieke aanwijzingsbevoegdheid, komen de volgende vragen op: (1) kan de CA aanwijzingen geven als bijzondere reclamecodes van toepassing zijn op gebied waar CA aanwijzingen wenst te geven;

(2) heeft de CA de verplichting voordat zij aanwijzing geeft te overleggen met het betreffende/betrokken bedrijfsleven?

Wat betreft vraag (1) kan worden verwezen naar een werkdocument van de Europese Commissie, (zie hieronder) waarin o.a. staat dat Bijzondere Reclamecodes leidend kunnen zijn voor de vraag of sprake is van een (schadeveroorzakende) oneerlijke handelspraktijk. Het is belangrijk om met name de positie van bijzondere reclamecodes te “waarborgen” in de eventuele aanwijzingsbevoegdheid van CA.

Het antwoord op vraag (2) moet o.i. bevestigend zijn (zie ook de reactie van VNO-NCW en MKB-Nederland). De huidige WHC legt op verschillende plaatsen vast dat de CA eerst overleg pleegt met de betrokken onderneming alvorens verdere formele (juridische) actie te nemen. Het onderhavige wetsontwerp beoogt de CA toe te rusten met bepaalde nieuwe instrumenten. Wij hechten er aan dat wordt vastgelegd dat de CA de nieuwe instrumenten eerst zal inzetten, nadat daar voorafgaande overleg met de betrokken onderneming heeft plaatsgevonden.

Zeker als er een aanwijzingsbevoegdheid komt die uitsluitend betrekking heeft op die gevallen waarin geen breed gedragen “branche standards” zijn, zou de CA de betreffende branche eerst moeten oproepen/ uitnodigen om tot “eigen standards” te komen, vóórdat de CA tot aanwijzingen over kan gaan. Dit alles omdat in verband met o.a. kostenreductie eerst onderzocht moet worden of mogelijke oneerlijke handelspraktijken opgelost kunnen worden door zelfregulering.